

ikke justitsministeren i hvert fald i forhold til dét vil prøve at kigge på det.

Det tredje er, at jeg spurgte, om justitsministeren sammen med økonomi- og erhvervsministeren ville arbejde på, at den klagenævnsreform kom. Jeg skal nok selv spørge økonomi- og erhvervsministeren, men jeg spørger, om justitsministeren vil arbejde på det.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil da gerne gentage over for fru Lissa Mathiasen, at jeg fuldt ud deler den opfattelse, som fru Lissa Mathiasens partifælle, den tidligere justitsminister, hr. Frank Jensen, havde af spørgsmålet omkring købeloven.

Jeg mener, at den rigtige procedure, den rigtige proces, i det her er, at vi afventer at høre, hvad det er, Kommissionen har tænkt sig. Jeg kan berolige fru Lissa Mathiasen med, at det ikke er noget med, at vi skal vente 10 år på, at Kommissionen kommer med et udspil.

Jeg tror, vi bliver klogere her i løbet af foråret, og selv om vi absolut er åbne over for en diskussion af det her, så er det mest fornuftige at afvente og høre, hvad Kommissionen har af tanker på området, før vi går i gang med at lave noget nationalt. Det er den rigtige fremgangsmåde, og jeg fornemmer da også, at der er en meget stor vilje i Folketinget til, at vi gør det på den måde.

Til det andet spørgsmål omkring en klagenævnsreform: Det hører altså under en anden ministers ressortområde, og det bliver rimelig umuligt, hvis vi her i Folketinget skal til at diskutere ud fra andre ministres områder. Så jeg må afvise, at det er noget, jeg skal tage stilling til i dag.

Jeg synes, jeg har svaret fru Lissa Mathiasen meget pænt og ordentligt på, at det er økonomi- og erhvervsministeren, der i første omfang skal rettes henvendelse til. Men jeg har noteret mig, at det er et nyt ønske fra Socialdemokratiet, som ikke var oppe under den sidste førstebehandling af dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nej, det ville jo have været underligt under den sidste førstebehandling at have rejst det om en klagenævnsreform, eftersom jeg jo var vidende om, at arbejdet pågik i Erhvervsministeriet.

Når jeg spørger justitsministeren, er det egentlig bare, fordi købelov og klagenævnsreform faktisk hænger meget nøje sammen. Jeg

spørger egentlig blot, om justitsministeren set ud fra justitsministerens ressortområde er enig i det og vil prøve på i et samarbejde med økonomi- og erhvervsministeren at få det arbejde gjort færdigt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 15: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Skærpelse af straffen for voldtægt).

Af Sandy Brinck (S) og Elisabeth Arnold (RV) m.fl.

(Fremsat 6/12 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Lovforslaget, der er fremsat af Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, er en uændret genfremsættelse af det lovforslag, som den tidligere regering fremsatte inden folketingsvalget.

I al korthed går lovforslaget ud på at opgive den hidtidige sondring mellem voldtægt med en strafferamme på fængsel indtil 6 år og voldtægt af særlig farlig karakter med en strafferamme på fængsel indtil 10 år. I stedet foreslås en ny samlet bestemmelse med en strafferamme på 10 års fængsel, og formålet med lovforslaget er at skærpe straffen for voldtægt med 1 års fængsel i forhold til det nuværende niveau.

KL 15.10

Til forslagsstillerne vil jeg sige: Det er godt, at de omsider er kommet på bedre tanker, men det er bare ikke godt nok. I regeringen går vi klart ind for en markant forhøjelse af straffen for voldtægt.

Som man kan læse ud af Rigsadvokatens undersøgelser, straffes en normal – i gåseøjne – voldtægt i dag med 1½ års fængsel og forsøg herpå med 6-9 måneders fængsel. Dette strafniveau afspejler efter regeringens opfattelse slet ikke samfundets syn på den type forbrydelser. Voldtægt er ligesom andre voldsforbrydelser en forbrydelse mod det helt fundamentale i vores samfund, nemlig respekten for det enkelte menneske, og enhver form for vold er derfor helt uacceptabel.

Regeringen agter derfor i begyndelsen af det nye år at fremsætte et lovforslag om skærpelse af straffen for både vold og voldtægtsforbrydelser. Men regeringen stopper ikke dér. Også strafferammerne for uagtsomt manddrab, forsætlig fareforvoldelse, menneskesmugling og menneskehandel skal efter regeringens opfattelse hæves.

Det er vigtigt, at straffeloven angiver, hvordan samfundet set på de krænkelser; det skal afspejles i straffelovens strafferammer. Forbrydelser mod mennesker er langt alvorligere end forbrydelser mod penge. Regeringens lovforslag vil derfor også indeholde forhøjelser af strafferammerne for sådan personfarlig kriminalitet.

For at sikre en sammenhængende regulering af strafferammerne i straffeloven har jeg også allerede bedt Straffelovrådet om at foretage en vurdering af strafferammerne i straffeloven. Straffelovrådet skal naturligvis inddrage de hensyn, jeg her har gjort rede for, ligesom Straffelovrådet skal tage udgangspunkt i de strafskærpelser, som regeringen agter at foreslå. Jeg håber, at Straffelovrådet kan færdiggøre arbejdet inden den 1. juli 2002, så vi kan få en mere tidsvarende straffelov.

Jeg vil ikke beskyldte Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre for at komme med politiske markeringer med det fremsatte lovforslag. Jeg er nemlig godt tilfreds med at kunne konstatere, at de to partier nu endelig er enige med Det Konservative Folkeparti og Venstre og hermed regeringen i, at der skal ske strafskærpelser for personfarlig kriminalitet. Dermed er vejen godt banet for regeringens kommende lovforslag om strafskærpelser.

Jeg er derfor også sikker på, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre vil have forståelse for, at regeringen ikke kan støtte et forslag om isoleret skærpelse af straffen for voldtægt, men vil fremsætte et samlet og et sammenhængende forslag om strafskærpelser for personfarlig kriminalitet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er to korte bemærkninger. Først fru Elisabeth Arnold og derefter fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det spørgsmål, der umiddelbart falder for, er jo, at ministeren klart siger, at det her er en skærpelse, og at det er godt, at der kommer en skærpelse, men at det slet ikke er nok.

Nu er der taget højde for i lovforslaget, at man sletter den barriere, der var midt i spændet, ved at fjerne den, der hedder 6 år. Derfor er spændet faktisk fra 0-10 år. Nu siger ministeren, at 10 år slet ikke er nok. Vil ministeren løfte sløret for, hvad der så er nok?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil sige, at jeg var lidt overrasket over ministerens tale. Sagen er den, at der på Folketingets dagsorden står: »Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Skærpelse af straffen for voldtægt).« Og så kommer ministeren med en lang række andre typer af lovgivning i sit indlæg, som efter den tradition, jeg oplever at jeg er opdraget med, skulle handle om det her lovforslag og ministerens forholden sig til det og ikke en lang række andre ting.

Så jeg vil godt spørge: Er det tanken, at ministeren vil fastholde Folketingets dagsorden, hvor der står, at vi diskuterer L 15, eller skal vi i gang med at diskutere menneskesmugling og andet?

Hvis det er ministerens tanke, synes jeg, vi skal have langt mere konkret besked om, hvad ministeren har af intentioner på de her områder, ellers kan vi jo ikke snakke sammen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Til både fru Elisabeth Arnold og til fru Anne Baastrup kan jeg sige, at det fremgår meget klart af regeringsgrundlaget, hvad regeringens hensigter er, for så vidt angår strafferammerne på de forskellige typer forbrydelser.

Grunden til, at jeg fremhævede det her, er, at jeg faktisk mener, at der er behov for, at man tænker sammenhængende, når man går ind og ændrer på strafferammerne. Jeg kan forstå, at det mener fru Anne Baastrup ikke. Det undrer mig egentlig, for jeg synes faktisk, det er temmelig væsentligt, at når man går ind og fokuserer på det her område, prøver man at tænke det i en

sammenhæng og altså ikke kun fokusere på voldtægt, men også fokusere på al den anden personfarlige kriminalitet, hvor der absolut er lige så stort behov for at få hævet strafferammerne.

Kl. 15.15

Det er et forsøg på at lave en sammenhængende lovgivning, så der er en konsekvens i den måde, Folketinget laver strafferammerne på. Det er også det, der er begrundelsen for, at vi ikke mener, at man bare isoleret skal pille en enkelt del ud og behandle den. Det er bedre at tage en samlet pakke, så der er sammenhæng i tingene fra dag 1.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Anne Baastrup, der kom først denne gang med en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det jo rent faktisk sådan, at vi, der ikke har siddet og fortolket og skrevet regeringsgrundlaget, ikke har det present her. Sagen er den, at vi på nuværende tidspunkt diskuterer L 15.

Så vil jeg godt kvittere ministeren for, at for første gang i den tid, jeg har beskæftiget mig med strafferet her i Folketinget, er der en konservativ, der siger, at tingene skal ses i sammenhæng. Det synes jeg er godt.

Jeg synes dog stadig væk, at min problematisering af, hvad det er, ministeren ønsker, vi skal diskutere her i dag, kan stå til troende, for jeg aner ikke, hvordan ministeren i de enkelte lovgivninger, hvor ministeren sagde, at der skulle ske stramninger, vil gøre det. Jeg aner ikke, hvad det er, stramningerne går ud på, og det er ikke regeringsgrundlaget, vi snakker om i dag, det er L 15.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det forekommer mig, at ministeren lægger op til ren blokpolitik, når hun afviser vores forslag på den måde.

Vi har foreslået en forhøjelse af strafferammerne for voldtægt, og det er det, der ligger i den straffelovsparagraf, vi har beskæftiget os med. I stedet for bare at afvise det blankt synes jeg, at det ville være smart, hvis ministeren sagde: Ja, det er rigtigt, der skal ske en forhøjelse af strafferammen for voldtægt, det vil vi gerne arbejde videre med, og det vil vi gerne se på.

Det ville da være den fornuftige måde at vise, at man ikke blot er tilhænger af blokpolitik her i Folketinget. Det er der ellers meget der kunne tyde på efter det valg, vi har haft.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg er da ked af, at der har været så meget run på vores regeringsoplæg, at det åbenbart ikke rigtig har været til rådighed, men jeg kan så oplyse dem, der har spurgt til det, om, at det faktisk er til rådighed, bl.a. på internettet. Der vil man kunne se, hvad det er for strafferammer, vi arbejder med på de forskellige områder. Det, der er regeringens hensigt, er som sagt at fremlægge et samlet forslag.

Jeg vil godt understrege over for fru Elisabeth Arnold, at det absolut ikke er min hensigt at lægge op til blokpolitik. Tværtimod sagde jeg faktisk, og jeg vil gerne citere fra min besvarelse:

»Jeg vil ikke beskyldte Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre for at komme med politiske markeringer med det fremsatte lovforslag. Jeg er nemlig godt tilfreds med at kunne konstatere, at de to partier nu endelig er enige med Det Konservative Folkeparti og Venstre og hermed regeringen i, at der skal ske straffeskærpelser for personfarlig kriminalitet.«

Det var faktisk en udstrakt hånd, der blev givet det forslag, som forslagsstillerne har fremsat.

Jeg vil bare i almindelighed sige, at det er regeringens opfattelse, at man ikke isoleret kan gå ind og pege på et enkelt område, nemlig voldtægt, men at det er inden for hele den personfarlige kriminalitet, at strafferammerne skal skærpes væsentligt. Her mener vi altså, at det mest fornuftige er at komme med et sammenhængende udspil, og det vil blive fremsat her i Folketinget snarest i det nye år.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold for en tredje og sidste kort bemærkning i denne omgang, og det samme gælder fru Anne Baastrup om et øjeblik.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det glæder mig da, at ministeren synes, at hun kom med en imødekommende udtalelse. Så vil jeg glemme det sidste, ministeren sagde, nemlig at det, der var kommet, var fuldstændig utilstrækkeligt, og at hun i virkeligheden var fuldstændig uenig i den beskedne skærpelse, der var foreslået, og nu ville regeringen fremsætte sit

egtet forslag. Det glemmer vi, og så tænker vi kun på de positive udsagn. Tak for det, minister.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det er ret positivt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kvitterer for, at ministeren nu på den måde, ministeren taler på her fra talerstolen, har erkendt, at det ikke er regeringsgrundlaget, vi diskuterer, men L 15.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så ser det ud til, at vi skal bede fru Birthe Rønn Hornbech om at komme på talerstolen.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil gerne på Venstres vegne udtrykke påskønnelse af, at Socialdemokratiet og De Radikale har holdt ved den holdning, man viste, da man som regering for nogle få måneder siden fremsatte forslag om skærpet straf for voldtægt. Men ikke mindst under henvisning til den ordveksling, der lige har været, kunne det jo være nyttigt igen at minde om det historiske forløb:

Det var Venstre og De Konservative, der sidste forår fremsatte forslag om skærpede strafferammer for en lang række forbrydelser med personfarlig kriminalitet. Da var den daværende regering imod. Man stemte lovforslaget ned. Vi genfremsatte vores forslag, og så kom regeringen med et forslag, der alene drejede sig om voldtægt.

KL 15.20

Jeg kan på Venstres vegne sige i dag som den gang, at vi påskønner, at Socialdemokratiet og De Radikale har indset, at straffene for voldtægt skal skærpes. Det er en meget krænkende forbrydelse, og jo friere forholdet mellem kønnene bliver, jo større må krænkelsen virke. Så det er vi meget tilfredse med at Socialdemokratiet og De Radikale har indset.

Men hvor er resten blevet af? Var det ikke den daværende justitsminister, Frank Jensen, der i valgkampen sagde, at nu skulle straffene for vold skærpes? Hvad er der blevet af det? Det ønsker vi at få med.

Den tidligere regerings repræsentanter ved jo udmærket, at det, den nuværende regering vil fremsætte om kort tid, naturligvis bygger på det lovforslag, vi tidligere har diskuteret her i Folketinget, og det er hverken for at diskutere historie

eller regeringsgrundlag, at jeg også tillader mig at nævne det.

Vi synes altså ikke i Venstre, at voldtægtsstraffenes forhøjelse kan stå alene. Vi ønsker, som hr. Frank Jensen lovede det, men som Socialdemokratiet altså ikke vil stå inde for, at voldsstraffene skal forhøjes, at andre forbrydelser med personfarlig kriminalitet skal straffes grovere, hårdere, end det sker i dag.

Derfor kan vi sige, at vi er meget positive over for oppositionens forslag, men vi vil foretrække at se det i en helhed, og derfor vil vi snarest fremsætte vores eget forslag.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu, hvor fru Birthe Rønn Hornbech gik tilbage i historien, vil jeg godt spørge fru Birthe Rønn Hornbech, om det ikke er korrekt husket, at i efteråret 1998 vedtog et flertal i Folketinget uden om Venstre og De Konservative, at Straffelovrådet skulle i gang med en egentlig modernisering af strafferammerne set i lyset af den langt højere fokus på det enkelte menneske frem for penge.

Og er fru Birthe Rønn Hornbech ikke enig i, at det simpelt hen har brændt til Venstre og De Konservative lige siden, at man ikke ville være med til den modernisering af strafferammerne, og derfor kører man monomant efter et gammelt beslutningsforslag og har intet kunnet foretage sig, før justitsministeren nu har opdaget, at det vil være smart med en modernisering af straffeloven?

Nu har Straffelovrådet jo så fået det konservative blå stempel på, at de skal arbejde, de skal bare være lidt hurtigere. Men i grove træk har regeringen jo på nuværende tidspunkt erkendt, at man sov i timen i 1998.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Ja, jeg skal indrømme, at jeg er lidt forundret over Venstres ordførerindlæg, al den stund det her er en genfremsættelse, og under førstebehandling den 9. oktober sagde Venstres ordfører, som oven i købet var selv samme fru Birthe Rønn Hornbech:

»Vi er utrolig godt tilfredse med, at regeringen er landet på den fremgangsmåde, som vi hele tiden har ment var den rigtige.«

Derfor undrer det selvfølgelig lidt, at Venstre nu ikke har så positive toner, men det kan selvfølgelig komme.

Samtidig vil jeg også sige, at jeg faktisk tror, at befolkningen forventer, at vi skaber de her skærpselser ude i virkeligheden. Jeg tror faktisk, at der er meget lidt forståelse for, hvis vi ikke kommer i arbejdstøjet, men skal afvente nogle andre ting, som vi jo sagtens kan tage efterfølgende, afvente, at andre ting skal med i pakken. Det tror jeg at der er meget lidt forståelse for.

Hvad blev der af den gode tilfredshed med denne fremgangsmåde?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I lighed med justitsministeren fremførte Vinstres ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, at man skulle se tingene i sammenhæng, al personfarlig kriminalitet, både almindelig vold og voldtægt, skulle man se på samlet, og derfor var det forkert, at vi gik ind og lovgav om et enkelt område som voldtægt.

Men fru Birthe Rønn Hornbech må også kunne huske, nu vi er tilbage i historien, at der har været adskillige sammenligninger af strafniveauerne mellem Danmark og andre lande her i Europa, og det har jo vist sig – og det håber jeg da fru Birthe Rønn Hornbech kan give mig ret i – at Danmark i faktisk afsagte domme straffer betydeligt hårdere for vold end de fleste andre europæiske lande. Vi overgås, så vidt jeg ved, kun af Grækenland. Så dér ligger vi i den europæiske strammer-top 10.

Kl. 15.25

Når det derimod drejer sig om voldtægt, ligger vi faktisk ganske lavt i forhold til de fleste andre europæiske lande. Og det er en af grundene til, at den tidligere justitsminister fremsatte dette her forslag om forhøjelse af straffen for voldtægt. Der er faktisk en ret stor uoverensstemmelse mellem dansk og udenlandsk praksis.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nej, må jeg sige til fru Anne Baastrup, vi sov overhovedet ikke i timen dengang; vi var bare ikke enige.

Med hensyn til det, fru Sandy Brinck siger om fremgangsmåderne og strafferammerne og citerede, hvad jeg skulle have sagt, så har jeg lyst til at henvise til den historie, der går i præstekredse: Står der ikke i Det Ny Testamente, at Judas gik hen og hængte sig? Står der ikke et andet sted: Gak du hen og gør ligeså? Sådan kan man

ikke bruge et citat fra Folketingets forhandlinger.

Den fremgangsmåde, jeg henviste til – hør nu efter, før der markeres, vil jeg sige til fru Sandy Brinck, for det er ikke en sag, der er god for Socialdemokraterne – var, at det nu endelig er gået op for Socialdemokratiet, at den rette fremgangsmåde er at forhøje strafferammerne.

Hvad var det, Socialdemokratiet tidligere som regering gjorde? Jo, de fremsatte en elendig voldspakke, som nærmest var i strid med grundloven ifølge høringssvarene fra landsretterne. Det var det, jeg henviste til. Det havde været klædeligt, om man var lidt mere loyal, når man citerede fra Folketingstidende.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu ikke så sur, fru Birthe Rønn Hornbech. Jeg læser gerne hele citatet op: »Vi er utrolig godt tilfredse med, at regeringen er landet på den fremgangsmåde, som vi hele tiden har ment var den rigtige, nemlig en forhøjelse af strafferammerne.«

Det er fuldstændig det, jeg sagde tidligere, og det er det, som fru Birthe Rønn Hornbech også siger her. Derfor er det bare, at jeg stadig væk ikke forstår, hvorfor fru Birthe Rønn Hornbech ikke er tilfreds med fremgangsmåden i dag. Det er det samme lovforslag.

Så kan vi diskutere historie og alt muligt andet. Men jeg synes, det ville være klædeligt at gøre det, når man har været ude at sige til vælgerne, at man ønsker en skærpelse. Her ligger en skærpelse. Hvorfor skal vi dog vente på, at det skal hænge sammen med skærpselser alle mulige andre steder?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Birthe Rønn Hornbech kom ikke med nogen kommentar til den kendsgerning, som jeg kom med i min korte bemærkning for lidt siden, nemlig at Danmark straffer ganske hårdt, når det gælder almindelig volds kriminalitet, men ganske mildt, når det gælder voldtægt. Alene af den grund burde man skille tingene ad og forhøje strafferammerne for voldtægt og ikke for almindelig vold. Det vil jeg gerne have fru Birthe Rønn Hornbechs kommentar til. Hvis jeg ikke får nogen kommentar til det, vil jeg anse det for at være samtykke til det, jeg siger.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Når det er sådan, at fru Birthe Rønn Hornbech siger, at Venstre og De Konservative ikke har sovet i timen, hvordan kan det så være, at man opfindelig, da man udformede regeringsgrundlaget, havde formuleret det således, at nu skulle der nedsættes et udvalg med henblik på at modernisere strafferammerne?

Så var det, at Straffelovrådets formand meddelte justitsministeren og regeringen, at han sammen med resten af Straffelovrådet var i gang. Er det så ikke korrekt fortolket, at Venstre og De Konservative har sovet i timen og ikke var klar over, at Straffelovrådet var i gang? Hvordan kan den her historie ellers komme frem? Det undrer i hvert fald mig.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen der kan jo skrives tykke bøger om, hvad der undrer fru Anne Baastrup, når det er noget, hun ikke er politisk enig i. Det kunne være sjovt, om fru Anne Baastrup lærte at skelne mellem politisk holdning og saglighed. Jeg har ikke skrevet regeringsgrundlaget, og som fru Anne Baastrup ved, er jeg ikke medlem af regeringen, og fru Anne Baastrup ved også, at det er sagt aldeles uden surhed.

Med hensyn til fru Elisabeth Arnold og det manglede svar ved fru Elisabeth Arnold jo udmærket, at her begrænses taletiden. Når vi ønsker straffen for vold skærpet, skal vi altså ikke ud og se på, hvad man gør i andre lande. Vi skal se på, hvad vores holdning til krænkelser er. Det er ofrene, som lider under voldsforbrydelserne i Danmark, vi tænker på, og derfor ønsker vi højere straffe.

Kl. 15.30

Men naturligvis er vi da tilfredse med, at Socialdemokratiet og De Radikale på voldtægtsområdet vil skærpe straffene, som man ikke ville for 1 år siden. Men vi undrer os bare over, at de valgløfter, som man kom med fra Socialdemokratiets side, ikke er indfriet. Men lad mig dog sige det igen: Vi påskønner da, at fru Sandy Brinck nu står og plæderer for, at enhver voldtægtsforbrydelse skal have en strafferamme på 10 år. Det går da fremad. Men i årevis har hun sagt fra denne talerstol, hver gang der var tale om højere straffe, at vi ikke havde noget andet bud, og at det var skruen uden ende, og at det

var skruen uden ende, og at det var skruen uden ende.

Derfor håber vi da også på, at i hvert fald Socialdemokratiet, som nu åbenbart for sit eget vedkommende har givet den skruer en ekstra tand, også vil være med til at forhøje strafferammerne for de andre forbrydelser.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Sandy Brinck for den tredje og sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal bare kvittere. For nu kan jeg forstå, at Venstre er tilfreds med det lovforslag, der ligger, og jeg går ud fra, at det så betyder, at man også støtter det, så vi kan komme i gang med at få de skærper, som vi alle sammen har været ude at give løfter om i valgkampen, men også lyttet os til, at befolkningen faktisk har haft et ønske om. Jo før jo bedre. Så jeg skal blot kvittere for den positive tilkendegivelse.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Birthe Rønn Hornbech. Derefter går vi videre i ordførerrækken. Det bliver hr. Per Dalgaard, hvis det holder. Det gør det, tror jeg.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi påskønner, at fru Sandy Brinck åbenbart har ændret ideologi og er begyndt at se mere på ofrene end forbyrderne. Vi påskønner også, at Socialdemokratiet nu har indset, at den form, man tidligere forsøgte at skærpe straffene for vold på, som var noget, jeg ikke kan tillade mig at sige her fra Folketingets talerstol, nu altså er forbi, og at vi er enige om, at det er strafferammerne, der skal skærpes.

Men vi ønsker altså stadig væk, at vi ser den personfarlige kriminalitet i en sammenhæng, så vi får et samlet udspil, der kan vedtages, med skærpede straffe for en lang række voldsforbrydelser.

Men selvfølgelig er vi positive over for de tanker, der ligger i det her forslag. Det er jo de samme, som man har skrevet af efter Venstre og De Konservatives forslag fra i foråret.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det, jeg troede holdt, holdt ikke. Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Birthe Rønn Hornbech har nu et par gange sagt, at det, at man indfører højere straffe, er at tilgodese ofrene, og at det er nødvendigt at se mere på ofrene. Fra Enhedslisten er vi fuldstændig enige i, at man skal tage større hensyn til ofrene, men vi mener ikke, at der er nogen som helst dokumentation for, at højere straffe tilgodeser ofrene. Derfor ville det være rart at høre, hvad Venstre forestiller sig at gøre for ofrene, og hvorfor man mener, at højere straffe skulle være at tilgodese ofrene.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hvis ikke fru Line Barfod i sit unge liv endnu har erfaret, hvordan voldsofre føler det, hvis gerningsmanden får en pjatstraf, så må det jo vente, til fru Line Barfod bliver lidt ældre. Men vi andre ved jo godt, at straffeloven efter vores opfattelse skal afveje krænkelsen, og den synes vi altså skal vægtes højere, og vi ved, at det betyder noget for ofrene. Det er vores erfaring. Vi færdes forskellige steder.

Måske ved fru Line Barfod det ikke, men sådan er det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg skal blot gøre fru Birthe Rønn Hornbech opmærksom på, at jeg desværre har mødt en del ofre både for vold og voldtægt i mit arbejde med at hjælpe folk, der står med forskellige økonomiske problemer. Det er også derfor, at jeg mener, at det er nødvendigt at gøre noget for at hjælpe de ofre helt konkret, herunder hjælpe dem med den nødvendige psykologbistand, økonomisk bistand osv. Det har ofrene som regel langt mere behov for end spørgsmålet om, hvorvidt gerningsmanden får nogle få måneder mere eller mindre i straf.

Derfor vil jeg gerne høre: Hvad er det, Venstre ønsker at gøre for ofrene, ud over det at hæve straffen?

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu kom justitsministeren jo ifølge oppositionens vurdering forfærdelig galt af sted ved at tale om andet end selve lovforslaget. Og det henhører ikke under det her lovforslag, men hvis fru Line Barfod kommer med et forslag om

økonomi, jamen så ser vi på det, når det kommer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Dansk Folkeparti finder hensigten med lovforslag nr. L 15 god og helt nødvendig, nemlig at forhøje straffen for voldtægt.

Det glæder Dansk Folkeparti, at alle partier i Folketinget nu er enige om, at denne stramning er nødvendig. Det kan så undre, at det først er nu, at den tidligere regering og dens støttepartier har fundet denne stramning nødvendig. Den tiltagende andel af grov vold er jo ikke af nyere dato.

Det er også rart at erfare, at alle partierne finder den uoverensstemmelse, der i dag findes mellem straf for økonomisk kriminalitet og straf for voldskriminalitet, alt for stor. Den strider, som flere har udtrykt det, mod den opfattelse, der findes i befolkningen, af, hvad der er ret og rimeligt.

Dansk Folkeparti er enig med den tidligere justitsminister i hans udsagn om, at lovforslaget bør være således, »at straffen i alle voldtægtssager afspejler samfundets klare afstandtagen fra denne kriminalitet«. Det er jo en klar melding, og så må vi håbe, at den varer ved, også når nu Socialdemokratiet er i opposition.

Det har jo desværre været sådan, at de problemer med at få udmøntet flotte ord i handling ikke altid har været det mest kendetegnende for den tidligere regering. Det var, som om man tidligere altid skulle vente på en kommissions eller et udvalgs arbejde, før der kunne skrives til handling. Det var, som om man aldrig kunne blive færdig med undersøgelserne. Det var, som om det at få sat aktionen i gang var en svær overvindelse.

Men der er nu helt nye toner her i salen. Det er i hvert fald Dansk Folkepartis opfattelse, at der i den nye regerings periode skal ske noget og ikke kun på det retspolitiske område, men på alle områder. Det glæder mig, og det glæder Dansk Folkeparti.

Det er også mit indtryk, at alle partierne tidligere har beklaget sig over, at domstolene ikke har opfattet de signaler, Folketinget har sendt om behovet for strengere straffe i voldssager og her specielt signaler om, at nu vil vi have strengere straffe for voldtægt i alle dens afskyelige former. Domstolene har af en eller anden

grund ikke opfanget alvoren i Folketingets markeringer. Beklagelserne over dette har været mange.

I et interessant indlæg fra SF under behandlingen af det tidligere lovforslag, L 27, står der, at domstolenes strafudmålinger hviler på den praksis, der findes i forvejen, og at den igen er et udtryk for stemningen hos det siddende Folketing. Men det ser ud, som om der er flere års forsinkelse med hensyn til at få stemningen i Folketinget hen hos dommerstanden. Det kan og vil vi altså ikke vente på.

Derfor er det Dansk Folkepartis holdning til L 15, at Folketinget nu må sende et anderledes signal til domstolene om, at vores holdning er anderledes. Et signal, der ikke kan misforstås. Et signal, der fortæller, at straffene skal skærpes væsentligt, og at det skal ske hurtigst muligt.

Derfor vil Dansk Folkeparti igen i udvalget arbejde for, at der indføres minimumsstraffe for en række voldsforbrydelser og her konkret for loven om skærpeelse af straffen for voldtægt.

Vi vil i udvalget arbejde for, at en minimumsstraf på 3 år er udgangspunktet i voldtægtssager, for det, der står med hensyn til bare at forlænge strafferammen til f.eks. 10 år, behøver jo ikke betyde, at domstolene skal følge det. Jeg vil her citere fra lovforslaget:

»Fastsættelsen af straffen i det enkelte tilfælde vil naturligvis fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering af samtlige sagens omstændigheder, og det angivne skærpede straffniveau vil således kunne fraviges af domstolene i op- eller nedadgående retning.«

Det synes jeg siger alt om, at selv om strafferammen bliver forhøjet til 10 år eller måske mere, så kan vi ikke være sikre på, at der rent faktisk sker en skærpeelse. Derfor foreslår Dansk Folkeparti, at der skal arbejdes hen imod minimumsstraffe.

Kl. 15.40

Ligeledes vil vi også gerne i udvalgsarbejdet se på, om den kriminelle lavalder skal sættes ned fra de nugældende 15 år til måske 13 år, men det betyder selvfølgelig ikke, som det også har været sagt flere gange i andre sammenhænge, at børn skal i fængsel. Det er slet ikke det, det handler om. Men det vil vi arbejde ud fra i det kommende udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal blot lige sige til Dansk Folkepartis ordfører om den kritik af den tidligere regering, der

lå i ordførertalen: Jeg skal blot gøre opmærksom på, at dette er en genfremsættelse af et lovforslag, som den tidligere regering fremsatte. Så der er ingen ændret holdning. Tværtimod, så synes vi, at det var med at få handling i gang nu, når vi ved, at så mange er enige i hensigten.

Så skal jeg blot kvittere og udtrykke tilfredshed med, at der også fra Dansk Folkepartis side bliver udtrykt en vis utålmodighed, og jeg går ud fra, at vi dermed får en positiv medvirken fra Dansk Folkeparti til at få dette lovforslag gennemført, så vi ikke behøver at vente på regeringens samlede pakke.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så går vi videre i ordførerrækken. Hr. Helge Adam Møller, der er dér.

Helge Adam Møller (KF):

Nu synes jeg faktisk, at Socialdemokratiet og De Radikale skal have ros, megen ros. Jeg er meget imponeret, for de to partier havde jo regeringsmagten i lidt over 8½ år, fra begyndelsen af 1993 og til for 14 dage siden. Og i løbet af de første 8½ år debatterede vi mange gange voldtægt og skærpede sanktioner. Vi fremsatte forslag. Socialdemokratiet stemte dem ned, De Radikale stemte dem ned. Vi gjorde det i sidste forår, vi gjorde det i dette forår, og vi gjorde det kort efter sommerferien. De blev stemt ned hver gang af fru Sandy Brinck og fru Elisabeth Arnold.

Så efter 8½ år, nøjagtig 14 dage før valget blev udskrevet, handlede regeringen og fremsatte et forslag til skærpede sanktioner over for voldtægt. Det var jo dejligt at se, at der endelig skete noget.

Og nu efter nøjagtig 2 uger i opposition har man stadig væk sin store handlekraft, for så genfremsætter man det samme forslag, som man ikke kunne finde ud af de første 8½ år.

Det er jo godt, at man har fået handlekraft. Tak for det. Den håber jeg så holder, når regeringen først i det nye år, om meget kort tid, fremsætter sine forslag til, hvordan vi ønsker, at sanktionerne skal være for voldtægt, for grov vold, for menneskesmugling og for andre kriminelle handlinger, der ødelægger fuldstændigt uskyldige menneskers liv, ikke bare fysisk, men også psykisk.

Vi behøver nemlig ikke 8½ år for at handle. Vi kan gøre det i løbet af få måneder.

Vi vil have skærpet straffen for voldtægt, som vi har sagt i mange år, men igen konstant er blevet stemt ned af de gamle regeringspartier. Vi vil

have skærpede straffe. Men vi vil ikke behandle forslagene stykkevis og delt. Vi synes, de har en sammenhæng, når man begår grov og alvorlig kriminalitet over for andre mennesker, hvad enten det er grov vold, uagtsomt manddrab eller voldtægt, og derfor vil vi behandle lovforslagene set i en større sammenhæng.

Vi glæder os til, at den nye, handlekraftige regering kort ind i det nye år kommer med en samlet pakke. Det, jeg så håber, er, at den nye handlekraft, der nu tilsyneladende er kommet fra De Radiale og Socialdemokratiet, også holder de 1½ måned, så vi kan få vedtaget langt skrappe sanktioner, ikke bare for voldtægt, men også for grov vold og de andre eksempler. Jeg håber ikke, at jeg bliver skuffet.

Derfor kan vi ikke støtte dette forslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold for en kort bemærkning og derefter fru Sandy Brinck.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der er jo ikke noget overraskende i det, hr. Helge Adam Møller siger, for det var stort set det samme, han sagde, dengang det her forslag blev behandlet i oktober måned.

Kl. 15.45

Jeg bliver nødt til at svare igen på samme måde som dengang, nemlig at det her forslag om forhøjelse af straffe for voldtægt er kommet frem som følge af en undersøgelse, der blev lavet i afvigte sommer, i juli måned, hvor det fremgik, at vi i Danmark straffede voldtægt betydelig mildere, end man gjorde i de fleste andre europæiske lande.

I løbet af 3 dage var der samlet et massivt flertal i mediernes, repræsenterende stort set samtlige politiske partier, for at få justitsministeren til at fremsætte et forslag om forhøjelse af straffen for voldtægt allerede med det samme, når Folketinget trådte sammen.

Så det her er i virkeligheden en form for europæisk harmonisering, for vi vil gerne have, at strafniveauerne er nogenlunde ens for ensartede forbrydelser, selv om der jo mildest talt ikke er tale om nogen grænseoverskridende kriminalitet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Sandy Brinck ønsker ikke ordet. Man har lov at ombestemme sig.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu siger fru Elisabeth Arnold, at grunden til, at den gamle regering ventede 8½ år, før den foretog sig noget, var, at man først i sommer blev klar over, at Danmark straffede urimelig mildt og langt lavere end Tyskland, Finland, Norge og Sverige.

Det passer jo ikke, vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold. Jo, det er rigtigt, at vi straffer langt mildere. De andre straffer i gennemsnit dobbelt så hårdt og tyskerne tre eller fire gange så hårdt, men det har vi da vidst i årevis. Et hav af embedsmænd ovre i Justitsministeriet, hvor den tidligere justitsminister sad og blev rådgivet, har vidst det. Det var der ikke noget som helst nyt i. Det har da været fremme i debatten mange gange, at vi på det område havde en efter konservativ opfattelse urimelig lav strafudmåling.

Næ, sagen var, at nu nærmede valget sig, og derfor, 14 dage før valget kom, kom man endelig med det forslag, man ikke havde kunnet tage sig sammen til i 8½ år. Det er jo sandheden, men den er som sædvanlig ilde hørt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg sige: Selv om vi er uenige rent politisk, er der ikke nogen grund til at være hoven eller arrogant. Jeg finder mig ikke i den der forklaring om, at man ikke har gidet gøre noget i 8½ år. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Vi har i Det Radikale Venstre en meget, meget stor respekt for det retssystem, vi har i Danmark. Vi har en strafferamme for voldtægt, der går først til 6 år og derefter til 10 år. Det synes vi er en ganske høj strafferamme. Den bliver overhovedet ikke udnyttet i domstolene, bl.a. fordi vi har lægfolk med i vores retter, og det er jeg meget godt tilfreds med, at vi har, og disse lægfolk skal jo udtrykke det, der er den almindelige befolknings holdning til strafniveauet i disse sager, og de har altid trukket i den lave retning. Derfor har vi syntes, at det var i orden, for dommene måtte jo udtrykke en eller anden form for folkelig forståelse for, at der skulle dommene ligge, og de lå betydelig lavere end det maksimum, der var muligt ifølge loven.

Så det er ikke rigtigt, at vi ikke har villet gøre noget i 8½ år. Vi har ikke syntes, at det var rimeligt, når vi havde et signal fra lægdommerne i domstolene om, at strafniveauerne skulle ligge

på et betydelig lavere niveau end det, der var maksimum.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Bastrup for en kort bemærkning, og fru Colette L. Brix ønsker også en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Da vi havde debatten om ændring af strafferammerne for voldtægt i oktober måned, havde hr. Helge Adam Møller og undertegnede en debat om, hvad det egentlig er, der fastsætter den konkrete straf. Det er den praksis, man udfører fra bl.a. justitsministerens side, når der er sket ændringer i lovgivningen.

Jeg bliver derfor endnu en gang nødt til at minde hr. Helge Adam Møller om, at det var en konservativ justitsminister, der var den første til at sikre, hvilke sager der skulle indbringes for højere domstole, og hvilke man lod ligge. Hvilke sager der var eksemplariske, og hvilke man ikke fandt skulle køre videre.

Derfor var det jo den konservative justitsminister, der fastlagde retspraksis, som medførte, at Højesteret tog stilling til det. Det er derfor, at det har været meget vanskeligt at få ændret på praksis set i relation til nogle af de meget, meget ubehagelige voldtægtssager, vi har haft.

Så til hr. Helge Adam Møller vil jeg sige: Vi skal ikke gentage den debat, vi havde dengang, men jeg synes blot, at hr. Helge Adam Møller altså også skylder at tage hensyn til, at den havde vi dengang.

(Kort bemærkning).

Colette L. Brix (DF):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, at det er godt, at det her emne bliver behandlet dybt og inderligt. Og jeg vil sige: Hastværk er lastværk.

Så er der en anden ting, og det vil jeg gerne sige til fru Barfod, som efterlyste, om det hjalp med hårde straffe: Hertil kan jeg godt svare, at når en kvinde ligger og er blevet voldtaget og har fået gjort noget af det mest forfærdelige, der kan gøres ved ens rettigheder og ens blufærdighed, så er der altså forskel på, om manden får 3 måneder, eller om han får 5 år. Sådan er det altså.

kvinde. Derfor vil jeg sige: Hårdere straffe, ja, de hjælper.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg må lige sige, at det er en kort bemærkning til den konservative ordfører, ikke til andre. I øjeblikket er de korte bemærkninger til den konservative ordfører.

Det er jo tilladt, når man er helt ny, at lave nogle småfejtagelser, så det skal vi tilgive hurtigst muligt.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Ja, hvor der handles, der spildes.

To kommentarer: Jeg kan godt huske, hvad fru Anne Bastrup sagde for et par måneder siden. Men det bliver jo ikke mere rigtigt af at blive gentaget. Men altså helt ærligt: Hvad skiftende ministre har gjort tilbage i sidste årtusinde, for to årtier siden, hvad enten de er fra Socialdemokratiet, Det Konservative Folkeparti eller Venstre, synes jeg ærlig talt ikke er særlig relevant.

Jeg kan bare konstatere, at de par gange, hvor henholdsvis Det Konservative Folkeparti og hvor De Konservative sammen med Venstre har fremsat konkrete forslag om at hæve strafudmålingen markant for voldtægt, har fru Anne Bastrup talt imod det og stemt imod det. Det har De Radikale gjort, og det har Socialdemokratiet gjort.

Det glæder mig da nu, at man har skiftet mening. Men helt ærligt, det har jo været sagen. Og når fru Elisabeth Arnold siger, at strafferammen er meget højere end den, domstolene bruger, så er det jo rigtigt.

Men domstolene kan jo konstatere, at det antal gange, hvor vi har diskuteret, at strafudmålingen skulle være højere, nemlig når vi har foreslået det, har et flertal i Folketinget sagt: Vi er tilfredse med den strafudmåling. Og så må domstolene vel opfatte, at det er det, Folketingets flertal mener. Men det er altså det, vi ønsker at lave om og lave meget hurtigt om, og det har vi gjort i mange år.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Bastrup som ordfører.

Anne Bastrup (SF):

I SF er vi tilfredse med, at regeringen nu anerkender, at det var en god beslutning, vi traf til-

bage i 1998, om at få moderniseret straffeloven og strafferammerne.

Derfor har SF også lige siden forsøgt at holde sig inden for den ramme, som vi fra Folketingets side fik lagt ned over Straffelovrådet. For os at se er det meget vigtigt, at vi giver Straffelovrådet tid og ro til at behandle den meget store opgave seriøst.

Derfor var vi også på den støttende side, hvad angik den tidligere regerings forslag, fordi de jo netop ikke gik ind og vægtede anderledes. Det var stadig væk en ramme på 10 år, der var den yderste.

Grunden til, at SF støttede lovforslaget oprindelig og også støtter det nu, er, at voldtægt er noget af det mest ydmygende og forfærdelige, et menneske kan blive udsat for. Derfor har det altid været en kilde til undren for os, at man systematisk har haft en højere afsagt straf, når det drejer sig om røveri, hvor strafferammen er præcis den samme: 6 år og under skærpente omstændigheder 10 år. Derfor støttede vi, at man lavede om på strafferammen, således at man kun havde en 10-års-strafferamme.

Det er også vigtigt for SF at få understreget gang på gang, at det er utrykshedskabende for den kvinde, der ser sin voldtægtsmand på gaden få dage efter. Det virker ikke, som om samfundet tager forbrydelsen alvorligt, hvis der ikke sker en hurtig afstraffelse af den pågældende gerningsmand.

Dér er jeg fuldstændig klar over, at justitsministeren har et pænt stort arbejde foran sig, men jeg håber inderligt, at justitsministeren i sit fremtidige arbejde vil sikre, at der sker en prioritering her.

Men det er ikke nok. Det er også krænkende for kvinden, hvis hun ikke oplever, at samfundet med alt det, der står i samfundets magt, forsøger at få kvindens psyke genoprettet: hurtig psykologhjælp, revalidering osv., hvis det er nødvendigt. For noget af det, som man kan opleve som senfølger, når man har været udsat for voldtægt, er, at hele ens liv i virkeligheden smuldrer.

Kl. 15.55

Der har systematisk ikke været nogen interesse i Folketinget for at tage det her alvorligt. Derfor var jeg glad for, at fru Birthe Rønn Hornbech i sine kommentarer til fru Line Barfod gjorde opmærksom på, at hvis det handlede om økonomi, så var regeringen med. Jeg ser da derfor frem til, at regeringen vil støtte SF's forslag om særlige foranstaltninger for ofre.

Men noget af det, som også er meget, meget vigtigt, er, at man forhindrer fremtidig kriminalitet: At en voldtægtsforbryder ikke gentager sin forbrydelse. Derfor skal justitsministeren også kvitteres for, at hun for ganske få timer siden fra talerstolen, da vi havde spørgetime, understregede, at det drejede sig om behandling af folk under en straf. For hvis der ikke sker en ordentlig, systematisk, velbegrunnet, videnskabelig behandling af mennesker, der har begået kriminalitet, så er det eneste, de får ud af at komme i fængsel, at de bliver bedre til at være kriminelle, når de kommer ud igen.

Jeg er glad for, at justitsministeren har prioriteret det, og jeg ser frem til, at der kommer til at ske noget på det her område.

Men hvordan forebygger vi derudover fremtidig voldtægt? Vi skal have forbedret SSP-samarbejdet. Jeg snakkede forleden dag med en kriminalbetjent, der susede rundt på nogle københavnske skoler, og hvor han i 8.-9. klasse konfronterer de unge med: Hvad er det, der sker, når man går med bar navle? Hvad er det, der sker, når drengene ikke respekterer én?

Et nej er et nej, og det skal ungerne vide på et meget tidligt tidspunkt. Det skal over i rygraden. Men et nej skal også være et nej, et gennemført nej, pigen står ved. Det øvede vi os meget på i 1970'erne. Det stod kvindebevægelsen for at lære os andre. Det skal vi have genlært vores piger i dag, og drengene skal forstå, at et nej er et nej. Så øget indsats for forebyggelse tror jeg også er en af vejene frem.

Jeg har ikke styr på, i hvilket omfang det er korrekt, at antallet af voldtægter er stigende. Men det, jeg i hvert fald kan huske, er, at professor, dr.jur. Flemming Balvig i slutningen af 1980'erne og i begyndelsen af 1990'erne måtte konstatere i en undersøgelse, at antallet af voldtægtsforbrydelser på det tidspunkt var nedadgående, og at vurderingen og begrundelsen for, at det var for nedadgående, var, at kvinderne i langt højere grad var blevet ligestillet, i langt højere grad havde mod og kvindehjerne til at tage ansvar for eget liv. Det vil sige, at drengene simpelt hen ikke turde.

Det er det der spring ud, hvor vi skal have genlært vores piger, at et nej er et nej, og så skal vi under alle omstændigheder holde fast i, at drengene skal forstå, at et nej er et nej, uanset hvilken alder de i øvrigt har.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Kære fru Anne Baastrup, skal vi nu ikke være enige om, at vi ikke begynder at referere hinanden forkert? Jeg sagde på Venstres vegne: Vi er altid optaget af ofrene.

Men jeg har ikke sagt noget om, at vi er med på, hvad fru Line Barfod kommer med. Det er vi formentlig ikke. Det ville jo være en sjældenhed. Vi har sagt, at vi vil se på det, og det er noget ganske andet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg undskylder, hvis jeg blev for glad. Men nu har jeg jo også været i valgkamp med de pågældende partier, og jeg er jo klar over, at pengene sidder løst, og jeg troede simpelt hen også bare, at de sad løst, når det drejede sig om de rigtig alvorlige problemer, men det kan jeg forstå de ikke gør.

(Kort bemærkning).

Colette L. Brix (DF):

Fru Anne Baastrup siger, at et nej er et nej, og at det skal vi lære vores piger. Der vil jeg altså gerne sige, at det er naivt. Jeg kan love fru Anne Baastrup for, at de piger, der er blevet voldtaget og overfaldet, har ment, at et nej er et nej.

Når pigerne i dag – de danske piger – siger nej, så er det et nej. Også selv om de går med bar mave. Det er ligegyldigt, om de går med ring i næsen, eller de går med korte kjoler. Et nej er et nej, og det skal accepteres ligegyldigt af hvem. Sådan er det.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er fuldstændig klar over, det var en meget farlig diskussion at rejse – men omvendt er den frygtelig vigtig.

Det, vi kan se af statistikken, er, at kontaktvoldtægt, det vil sige, at der er kontakt mellem de to, er stigende. Det, vi kan høre, når vi i øvrigt snakker med vores egne domsmænd og dommere, er meget tit, at de lave domme afsiges, når det drejer sig om kontaktvoldtægt. Derfor er det faktisk vigtigt.

Jeg er ked af, at jeg fik startet den her debat, for den er i virkeligheden lidt for alvorlig til at starte den her fra talerstolen. Men nu kom jeg til det, og derfor vil jeg endnu en gang holde fast i, at et nej er et nej, og det skal man lære. Det har

ikke noget som helst at gøre med manglende respekt eller hvad ved jeg.

Det, det handler om, er, at det, man øvede sig på i 1970'erne, og som betød, at man i 1980'erne kunne se en nedgang, det skal vi have fat i igen.

...

Første næstformand (Svend Auken):

Det var en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Colette L. Brix (DF):

Det er da rart, at vi er enige, vil jeg gerne sige til fru Anne Baastrup. Det bliver vi sikkert ikke så mange gange, men de gange, vi er det, skal vi da være lykkelige.

En ting vil jeg gerne sige om kontakt mellem en ung dreng og en ung pige, de står måske og har det sjovt, og det kan være, der har været en øl inde i det, og pigen har ikke lyst til mere. Fru Anne Baastrup har rejst det her spørgsmål; det er jo ikke mig, der har rejst det. Jeg siger bare: Det kan ikke lade sig gøre. Et nej er et nej, uanset hvornår det bliver sagt, også uanset klædningsstof, eller hvor de har været henne; det er ligegyldigt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu skal vi ikke tærskle langhalm på det her. Vi er grundlæggende ikke uenige om, at et nej er et nej. Men vi bliver nødt til at gå ud fra, at vi hver for sig har sat os ind i den baggrundslitteratur, der er. Vi har haft en lang række konferencer om, hvordan man får sat dagsordenen rundt omkring. Politiet er meget langt fremme.

Jeg deltog i en konference i Århus, hvor politiet netop pegede på, at det var et af hovedproblemerne. Politiet i København har taget noget af det her op. Derfor må jeg nødvendigvis her fra talerstolen sige: Der er altså problemer, og vi skal bare blive bedre til at få de problemer gjort klart over for de unge mennesker. Okay?

Elisabeth Arnold (RV):

Det er sandelig en streng formand, vi har fået her, skal jeg love for. (*Munterhed*).

Det foreliggende lovforslag er Det Radikale Venstre medforslagsstiller til, og vi støtter det, ligesom vi også støttede det, da det blev fremsat for et par måneder siden inden valget og inden regeringsskiftet.

Jeg synes, det er interessant at kigge på selve forslaget, som jo er omfangsrigt, og derfor vil jeg

også til den tidligere korte bemærknings-holder, fru Colette Brix, sige, at der i selve lovforslaget er meget, meget fyldige beskrivelser af, hvad de forskellige typer af voldtægt består af. Der er forskel både i kriminalitetens art og i de udmålte straffe, forskel på overfaldsvoldtægt, kontaktvoldtægt og parvoldtægt.

Noget af det interessante ved de danske traditioner er jo, at vi dømmes parvoldtægt, altså voldtægt begået i parforhold eller et parforhold, som er gået i opløsning, og hvor eksmanden op søger ekskonen og tiltvinger sig adgang til hende. Det er noget, som man i mange andre lande ikke anser for at være voldtægt, det anser man bare for at være en naturlig eller unaturlig fortsættelse af ægteskabet. Men det er altså en dansk praksis, vi har haft gennem mange år, og som jeg synes er fremragende og et glimrende eksempel på, at vi beskytter den enkelte kvindes integritet.

Forslaget om at fjerne 6-års-grænsen midt i strafferammen tror vi vil have en effekt.

Men jeg vil godt sige, at det, der er det vigtigste i hele lovforslaget, er nok det, der står i bemærkningerne i et af afsnittene under overskriften »Forslagsstillernes overvejelser«, hvor der står følgende:

»Med den foreslåede nye bestemmelse med en fælles strafferamme på fængsel i indtil 10 år forudsættes det, at der i retspraksis sker en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet i voldtægtssager i størrelsesordenen 1 år, således at eksempelvis straffen for en fuldbyrdet overfaldsvoldtægt i normaltildfældene forhøjes med 1 års fængsel til fængsel i 2 år og 6 måneder.«

Kl. 16.05

Det her er den håbefulde beskrivelse af, hvad man håber, domstolene vil lytte til af signaler her fra Folketingets talerstol, men jeg vil gerne sige, at vi jo ikke ved, hvad der kan få domstolene til at udmåle højere straffe. Vi kan jo ikke beordre dem til det, vi kan ikke vedtage, at de skal gøre det, vi kan kun håbe på, at de vil gøre det, for vi har magtadskillelse her i landet. Der er adskillelse mellem den dømmende, den lovgivende og den udøvende magt, og vi kan ikke diktere, at domstolene skal bruge et bestemt strafniveau, vi kan kun beskrive nogle rammer, hvorindenfor de skal bevæge sig, og beskrive nogle vilkår, som skal afgøre, om de skal forhøje eller mildne straffen. Det er vores eneste værktøjer, vi kan ikke diktere et bestemt strafniveau over for domstolene.

Med disse bemærkninger håber jeg at forslaget kan få en god gang igennem Retsudvalget.

Line Barfod (EL):

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at man forventer, at dette lovforslag vil føre til, at der skal bruges anslået 35-40 ekstra pladser i kriminalforsorgen, altså i fængslerne.

Hidtil har der jo i omkring 30 år været bred politisk enighed om ikke at øge det samlede antal fængselspladser, men at man, når man hævede straffen på ét område, så det førte til, at der ville komme flere i fængsel for den forbrydelse, samtidig så på, om man kunne få færre i fængsel på andre områder.

Jeg vil gerne høre, om det, der lægges op til her fra forslagsstillerne, er, at man nu ønsker, at der skal være flere fængselspladser i Danmark, om man skal til at sætte en større del af befolkningen i fængsel.

Første næstformand (Svend Auken):

Det fremgik ikke, at fru Line Barfod bad om ordet til en kort bemærkning. (*Line Barfod:* Det gjorde jeg.) Jamen det fremgik ikke, og det var hendes tur i ordførerrækken. Men det gør ikke noget. En kort bemærkning markerer man sådan her.

Jeg giver ordet til fru Elisabeth Arnold for at svare, og derefter får fru Line Barfod ordet som ordfører.

(Kort bemærkning.)

Elisabeth Arnold (RV):

Ønsket er ikke, at der skal flere folk i fængsel, ønsket er, at der skal begås færre voldtægter.

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Line Barfod som ordfører.

Velkommen til.

Line Barfod (EL):

Tak. Jeg beklager.

Som ordfører for Enhedslisten skal jeg så oplyse, at vi mener, som flere andre også har været inde på det, at voldtægt er en af de allervorreste forbrydelser, man overhovedet kan begå. Der er ikke kun tale om vold mod et andet menneske, men også en særlig krænkelse af offerets integritet og seksuelle selvbestemmelsesret. Derfor vil Enhedslisten også gerne være med til at se på, hvad der kan gøres for at begrænse antallet af voldtægter.

Vi mener, det er nødvendigt at gøre noget for at ændre holdningen til voldtægter. En skærpeelse af straffen i forhold til straf for andre forbrydelser, herunder i forhold til straf for forbrydelser vedrørende penge, kan være et led i en samlet indsats mod voldtægt, men vi ønsker at se Straffelovrådets samlede vurdering af strafniveauet i straffeloven for forskellige forbrydelser, og hvordan Straffelovrådet foreslår man går ind og sætter straffen for de forskellige forbrydelser i forhold til hinanden, således at vi ikke går ind og hæver straffen på et enkelt område.

Eftersom jeg kan forstå, at justitsministeren har bedt om, at betænkningen fra Straffelovrådet skal komme inden for relativt kort tid, mener jeg godt, at man kan afvente dette arbejde.

Dertil kommer så, at vi i Enhedslisten ikke tror, at det vil have afgørende betydning for den enkelte voldtægtsforbryder, om han risikerer en straf på 1½ år eller 2½ år, og der er ikke nogen dokumenteret effekt af, at man skærper straffen, således som Advokatrådet også har peget på i sit høringssvar.

Den væsentligste indsats for at nedbringe antallet af voldtægter skal derfor ligge på det sociale område og ikke mindst i forhold til en opdragende indsats vedrørende forholdet mellem mænd og kvinder, herunder omkring retten til seksuel frihed og retten til at sige nej, også selv om man f.eks. er gået til en fest sammen med en mand.

Heri ligger der en væsentlig opgave for skoler og andre institutioner samt for forældreorganisationer i det civile samfund, også i forhold til reklamer m.v., hvor f.eks. kvinder nogle gange fremstilles som et bytte, der skal nedlægges.

Vi har alle en forpligtelse til at sige fra over for uacceptabel opførsel. Det skal stå klart for alle, at undertrykkelse og sexistisk opførsel er uacceptabelt, uanset kulturel, religiøs eller etnisk baggrund. På den måde sættes grænsen, længe før der bliver tale om voldtægt.

Kl. 16.10

Men det handler også om at styrke pigerne. Det må sikres, at alle piger har et alternativ til at søge ind i miljøer, hvor de må finde sig i vedvarende undertrykkelse, og pigerne skal støttes i at opbygge et selvverd, der gør, at de siger fra, længe inden vi nærmer os voldtægtslignende situationer, ligesom kvinder, der lever i undertrykkende parforhold og bliver voldtaget af manden, skal være sikret hjælp til at komme ud af forholdet.

Der skal ydes ofrene for voldtægt al den nødvendige støtte til at komme sig over forbrydelsen. Enhedslisten mener derfor, at der skal stilles gratis psykologhjælp til rådighed for ofrene. Vi er helt enige med Joan-Søstrene, der i deres høringssvar til forslaget fra justitsministeren, der blev behandlet for et par måneder siden, og som svarer til det her forslag, påpeger, at hjælpen til ofrene i dag ikke er tilstrækkelig.

Ligeledes kan der være behov for igen at se på lovgivningen omkring erstatning til ofre for forbrydelser med udgangspunkt i især gruppevoldtægternes særlig voldsomme og traumatiserende konsekvenser for ofrene, så det kan føre til en højere erstatning.

Det glæder mig, at fru Birthe Rønn Hornbech tidligere har udtalt, at hun vil se på de forslag, vi kommer med, omkring støtte til ofrene, og så håber jeg, at hun vil se positivt på dem.

Når forbrydelsen er sket, handler det – ud over at hjælpe offeret videre – om at forebygge, at forbrydelsen gentager sig. Fængselsstraffen kan ikke stå alene.

Vi har bemærket, at der i bemærkningerne til lovforslaget henvises til nødvendigheden af behandling af voldtægtsforbryderen, og vi vil tilslutte os de bemærkninger, der er kommet i høringssvarene fra Rigshospitalets Center for Voldtægtsofre, Dansk Kvindesamfund og Kvinderådet om, at der så også skal afsættes de nødvendige midler til behandling af voldtægtsforbryderen.

Hvis det, efter at Straffelovrådet har afgivet sit forslag, ender med, at man skal ændre strafniveauet for voldtægt, så man hæver straffen, bør man i hvert fald gøre det på en sådan måde, at det af lovteksten fremgår, hvad det er for nogle momenter, der kan føre til en skærpet straf, at det f.eks. er gruppevoldtægter og voldtægt mod børn, således som også Advokatrådet og Landsforeningen af Beskikkede Advokater har påpeget i deres høringssvar. At lovgive via bemærkningerne er en uskik.

Fru Colette Brix kom med en kort bemærkning til mig under den konservative ordfører. Spørgsmålet var, om ikke jeg var klar over – så vidt jeg forstod – at det gør en stor forskel for offeret, om gerningsmanden får 3 måneder eller 5 år. Jeg håber så, fru Colette Brix kan stille spørgsmålet igen. Så kan jeg jo reagere på det.

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KRF):

Voldtægt er en af de mest modbydelige forbrydelser, der kan begås, og jeg vil godt understrege, at vi fra Kristeligt Folkepartis side mener, at der er brug for en bredspektret indsats for overhovedet at imødegå den megen vold og også de mange voldtægter, der finder sted i vort samfund.

Det drejer sig om at få etableret flere miljøer, der gør, at især piger – men selvfølgelig også drenge – kan færdes trygt og også på en sådan måde, at man undgår kriminalitet og specielt personfarlig kriminalitet i form af voldtægt, det er et spørgsmål om at hjælpe ofrene for voldtægt, og det er også et spørgsmål om at give hjælp i form af behandling til de voldtægtsforbrydere, som findes og også pådømmes, og som jo efter endt fængselsophold skal ud at begå sig i samfundet igen.

Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre vil med det lovforslag, vi har til behandling her i dag, skærpe straffen for voldtægt. Jeg vil godt sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side er positive over for lovforslaget, og det er vi, fordi vi generelt finder, at strafferammerne for personfarlig kriminalitet skal forhøjes. Det har vi advokeret for tidligere, men vi har også sagt, at vi gerne så det ske på baggrund af den betænkning, som Straffelovrådet skal komme med forventelig medio næste år, en betænkning, som jo faktisk er kommet i stand på baggrund af en vedtagelse her i Folketinget, som Kristeligt Folkeparti i sin tid stod fadder til, og som førte til, at den daværende justitsminister opfordrede Straffelovrådet til at udarbejde en betænkning generelt om strafferammerne.

Kl. 16.15

Jeg vil godt sige, at vi på enkeltområder godt vil gå ind og ændre loven allerede nu. Vi synes, at det forslag, som her er fremsat, i og for sig bør nyde Folketingets positive vilje i forhold til at fremme sagen.

Vi er selvfølgelig vidende om, som også justitsministeren har redegjort for i dag, at regeringen kommer med en egentlig lovpakke næste år, som også vil indeholde forslag om en forhøjet strafferamme for voldtægt, og det er klart, at det vil være hensigtsmæssigt også at se L 15 i sammenhæng med de forslag, som regeringen måtte fremkomme med.

Med disse ord vil jeg blot her tilsige en positiv behandling af forslaget fra Kristeligt Folkepartis side. Vi hilser det velkomment, at Socialdemokratiet og De Radikale på dette område står ved

det, der er sagt før valget, også fra den tidligere regerings side om, at man ønsker højere straf, når vi taler om voldtægt.

Vi ser i øvrigt frem til at få Straffelovrådets betænkning næste år, og jeg vil sige, nu det har været inddraget i debatten allerede i dag, at den lovpakke, som regeringen lægger op til kommer efter nytår, i virkeligheden også burde afvente Straffelovrådets betænkning. Det synes vi ville have været smukt, ikke mindst på baggrund af, at det nu er sådan, at regeringen har fået fremrykket Straffelovrådets arbejde. Men det hører jo til en anden debat at tage stilling til, hvad der så skal ske. Det være blot sagt på baggrund af, at Straffelovrådet og dets arbejde har været inddraget i debatten i dag og regeringens lovpakke, som man annoncerede i regeringsprogrammet, ligeså.

Men som sagt: Fordi vi ønsker højere strafferammer for personfarlig kriminalitet, også uanset at vi ikke mener, at det i sig selv løser problemet med vold og voldtægt i vores samfund, ja, så er vi positivt indstillet over for Socialdemokratiet og De Radikales lovforslag, som vi behandler her i dag.

Sandy Brinck (S):

Jeg vil godt på vegne af forslagsstillerne, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, starte med at takke for debatten og for de mange positive tilkendegivelser.

Lovforslaget er jo, som flere også har været inde på, en genfremsættelse af L 27 fra sidste samling, som den tidligere justitsminister Frank Jensen fremsatte, og som Folketinget førstebehandlede den 9. oktober 2001. Også ved den behandling var der en bred opbakning, og derfor fandt vi i Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, at Folketinget lige så godt kunne komme i arbejdstøjet og få gennemført den strafskærpelse, som vi også lyttede os til at alle partier i valgkampen har været enige om på dette område.

Voldtægt er en meget krænkende og alvorlig forbrydelse. Enhver voldtægt er et voldeligt angreb på den personlige intimsfære og dermed den personlige integritet, som også Enhedslistens ordfører, fru Line Barfod, var inde på. Det er en krænkelse af kvindens selvbestemmelsesret, og derfor ønsker vi fra forslagsstillernes side at skærpe straffen for voldtægt.

Vi ser det her lovforslag i forlængelse af, at vi i foråret faktisk øgede erstatningerne til ofre for voldtægt – der var tale om en fordobling – også

sagt til fru Line Barfods bemærkninger om erstatning.

Strafferammen i dag er op til 10 års fængsel for voldtægt, og alligevel ligger straffene i gennemsnit for en overfaldsvoldtægt på 1½ år, og det er ikke acceptabelt.

Forslagsstillerne ønsker, at strafferammerne bliver udnyttet bedre og ønsker altså generelt en forhøjelse, en skærpelse, som skal slå igennem i alle forhold.

Der er imidlertid situationer, som vi mener bør tillægges betydelig mere vægt end hidtil i strafudmålingen. Vi tænker her særligt på gruppevoldtægter. Det er både mere krænkende for offeret og en større trussel, når der er flere gerningsmænd, og på samme måde finder vi, at det helt indlysende magtovertag, en voksen har over for et barn, må føre til, at dette afspejles i en voldtægtsdom, når det er et barn, det er gået ud over.

Jeg skal indrømme, at jeg er en smule forundret over ministerens indlæg. Dels fordi ordførerne fra de to regeringspartier, Venstre og De Konservative, den 9. oktober var positive over for lovforslaget, og dels fordi ministeren henviser til, at der skal være sammenhæng, men samtidig bebuder lovforslag på området, som kommer, før Straffelovrådet er færdig med sit arbejde. Den logik har jeg lidt svært ved at forstå, samtidig med at den sammenhæng, som man kunne henvise til, vel i første omgang også bør ses inden for selve kapitlet om sædelighedsforbrydelser i straffelovten.

Kl. 16.20

Sådan som har jeg læst regeringsgrundlaget – og det har jeg endda i hardcopy til trods for det run, der åbenbart har været på det – forstår jeg, at man for voldtægt ønsker at skærpe stk. 1 fra 6 til 8 år og stk. 2 fra 10 til 12 år. Hvis vi som sagt bare kigger i samme kapitel, vil der for mig at se opstå den ubalance, at der i den paragraf, der handler om seksuelt misbrug af børn, stadig væk vil stå 6 og 10 år. Og det vil vi da i hvert fald ikke finde rimeligt.

Så hvis man skal tale om sammenhæng og at afvente noget, mener vi, at man bør afvente Straffelovrådets arbejde. Det er jo netop derfor, det lovforslag, som foreligger her, holder sig inden for det strafmaksimum på 10 år, der også er i dag.

Jeg skal så takke for den positive udvikling i Venstres ordførerindlæg. Fru Birthe Rønn Hornbech sluttede faktisk af med at påstå, at lovforslaget var en afskrift af Venstre og De Konserva-

tives forslag, og på den baggrund regner vi selvfølgelig med et konstruktivt samarbejde under udvalgsarbejdet. Jeg synes nok, det er lidt ærgerligt, at regeringspartierne lægger så stor vægt på, hvem der står som forslagsstiller, og ikke vil stemme for et lovforslag, som har andres navne på. Vi kunne godt have ønsket os, at man var lige så positive som i oktober og faktisk satte målet, nemlig en straffeskærpelse, højere.

Til SF: Tak for tilsagnet. Jeg håber også, at jeg måtte forstå SF's ordfører, fru Anne Baastrup, sådan, at netop fordi dette lovforslag holder sig inden for strafmaksimummet på de nugældende 10 år, er det ikke noget, der spænder ben for Straffelovrådets arbejde.

Psykologhjælp synes jeg er et vigtigt spørgsmål, som jeg også selv rejste under udvalgsarbejdet i oktober og faktisk også har bedt om bliver overført til det kommende udvalgsarbejde.

Andet tror jeg ikke jeg ville fremføre som konklusion på den debat, vi har haft. Vi håber selvfølgelig fra forslagsstillernes side på, at vi i udvalget kan få et konstruktivt samarbejde. Det ville være underligt andet, i og med at vi hele vejen rundt har hørt positive tilkendegivelser om formålet og sigtet. Vi synes ikke, at der er nogen grund til at afvente, at man kommer med en lovpakke, når der samtidig kan konstateres en bred enighed om målet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg har forstået, at formanden har været så venlig at give mig ordet for at kunne svare på den korte bemærkning tidligere i dag fra fru Colette Brix.

Jeg forstod, at det var et spørgsmål om forskellen på – fra offerets side – om straffen var 3 måneder eller 5 år. Selvfølgelig gør det i et vist omfang en forskel for offeret, hvor lang straffen er, men for Enhedslisten at se er der ikke nogen nok så høj straf, der kan afhjælpe den krænkelse, som offeret har været udsat for. Offeret skal ofte leve i langt længere tid med de ar, man får på sjælen efter at have været udsat for en grov voldtægt – og nogle gange også de fysiske ar, man kan få.

Vi går ikke ind for, at man skal have et øje for øje, tand for tand-princip. Vi mener, at det er nødvendigt at se på, hvor høj straffen er i forhold til straffen for andre forbrydelser. For det er ofte det, som offeret giver udtryk for, og som det også blev sagt tidligere i dag, er det svært at forstå, at straffen for voldtægt f.eks. er meget lavere

end straffen for forbrydelser, der vedrører penge. Derfor mener vi, at det er vigtigt, at man ser straffen i sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har en enkelt bemærkning til fru Sandy Brincks konklusion på debatten, hvor det fremgik: Hvorfor ikke vedtage det her og nu eller ret hurtigt, når vi stort set alle sammen var enige om det for to måneder siden?

Jeg vil godt sige, at jeg i min ordførertale som konklusion sagde, og nu læser jeg op af Folketingets referat:

»Det er ikke godt nok. Men det er et kæmpe skridt fremad, og tak for det.«

Kl. 16.25

Det er ikke godt nok, og det begrundede jeg dengang med, at når man sidder og læser bilaget med en række helt konkrete domme afsagt inden for de sidste 3, 4, 5 år igennem, må jeg indrømme, at det altså gælder for nogle af dem, at selv om man lægger et år oveni, synes jeg stadig væk, det er en for lille straf i forhold til den ekstreme vold og krænkelse, der er sket.

Derfor var det et kæmpe skridt fremad, men ikke helt stort nok. Men det kommer i løbet af kort tid i det nye år.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 4:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne om praktisk og personlig bistand i lov om social service.

Af Line Barfod (EL) og Pernille Rosenkrantz-Theil (EL).

(Fremsat 6/12 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Henriette Kjær):

Forslagsstillerne ønsker med dette forslag at pålægge regeringen at fremsætte lovforslag om ændring af reglerne om personlig og praktisk hjælp.

Ifølge forslagsstillerne skal lovforslaget indeholde et retskrav på hjælp til basale funktioner for opretholdelse af en almindelig dagligdag, hvis borgeren ikke kan gøre tingene selv, og fastsættelse af minimumsregler for, hvor tit hjælpen skal tildeles samt i hvilket tidsmæssigt omfang, og endelig ønskes der fastsat ret til erstatningsbesøg i tilfælde af aflysning af hjælpen.

Regeringen er helt enig med forslagsstillerne i ønsket om, at de mennesker, der har brug for personlig hjælp og pleje samt praktisk bistand til udførelse af nødvendige opgaver i hjemmet, skal sikres, at de rent faktisk også får denne hjælp.

Regeringen er ligeledes enig med forslagsstillerne i, at der selvfølgelig skal være tid og rum til omsorg, og at hjælpen skal ydes med forebyggende og aktiverende sigte. Det fremgår allerede af den eksisterende lovgivning og intentionerne, der ligger bag den.

Da det ligger regeringen meget på sinde at sikre en bedre omsorg for og pleje af de ældre, der har brug for hjælp, har vi derfor også i regeringsgrundlaget »Vækst, velfærd – fornyelse« lagt op til en lang række initiativer på ældreområdet, som dels indskærper kommunernes pligt til at yde den hjælp, som den ældre har krav på, dels giver ældre både flere valgmuligheder og en langt større grad af fleksibilitet og indflydelse på den hjælp, der udføres.

På hjemmehjælpsområdet vil regeringen først og fremmest sikre, at de ældre får den hjælp, kommunen som myndighed har truffet afgørelse om. Regeringen vil derfor tage initiativ til at sikre, at de ældre får den tildelte hjemmehjælp. Kommunerne skal forpligtes til at give erstatningstimer for udebleven hjemmehjælp, og det skal være op til de ældre selv at beslutte, om erstatningshjælpen skal leveres af kommunen eller af andre.

Derudover vil regeringen fremsætte forslag om at gøre hjemmehjælpen mere fleksibel. Det skal være muligt for de ældre i langt større omfang end i dag selv at sammensætte indholdet af